

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΟΙΑΖΟΥΝ ΜΕ ΤΙΣ ΤΙΓΡΕΙΣ!

Το συνταρακτικό άρθρο του Ουίλλιαμ Ρόμπερστον. «Η δυο μεγάλες κατηγορίες τῶν ζώων. Ἡ ἱστορία τριῶν Ἀγγλῶν κυνηγῶν. «Ἡ τίγρις εἶνε ἔξυπνη σάν γυναῖκα!» Τί λέγει ὁ διάσημος κυνηγός Μπάρτον. Ἡ περιπέτεια τῆς ἀγαπημένης ἐνός Μαχαραγιᾶ. Ποῦ ὠφείλετο ἡ ἀγάπη μιᾶς τίγρεως ἡ ὁποία παρέμενε πιστὴ σὲ μιὰ πριγκήπισσα κλπ.

Ο καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου, δόκτωρ Ρόμπερστον, δημοσίεψε στὸ περιοδικὸ «Ἐπιστήμη καὶ Ζωή» τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο, στὸ ὁποῖο ἀποδεικνύει μ' ἓνα σωρὸ παραδείγματα ὅτι οἱ ἄνθρωποι «σκέπτονται ἀκριβῶς ὅπως ἡ τίγρις! Μὴ φαντασθῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ καμμιά παραδοξότητα αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ ἐπιστήμονος. Ὁ δόκτωρ Ρόμπερστον δὲν φημιζέται μόνον γιὰ τὶς ἐνδιαφέρουσες μελέτες του, ἀλλὰ κι' ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους κυνηγούς ἀγρίων θηρίων. Τὸ κυνήγι εἶνε τὸ πάθος του. Γι' αὐτὸ κάθε χρόνο ἐγκαταλείπει τὸ ἐργαστήριό του καὶ ταξιδεύει στὰ πυκνὰ δάση τῆς Μαύρης Ἠπείρου, ἀναζητῶντας δυνατὲς συγκινήσεις καὶ νέες περιπέτειες. Ὁ δόκτωρ Ρόμπερστον εἶνε μάλιστα ἓνας ἀπὸ τοὺς λίγους κυνηγούς ποῦ γνωρίζουν καλὰ τὶς συνήθειες τῶν ἀγρίων ζώων καὶ ὁ μόνος ποῦ ἔκανε τὶς παρατηρήσεις ποῦ θὰ σᾶς ἀναφέρουμε:

«Πολλοὶ ἄνθρωποι, γράφει ὁ μίστερ Ρόμπερστον, ἐπάνω στὸ θυμὸ τους, συνηθίζουν ν' ἀποκαλοῦν τῆρ ἑαυτὰς τοὺς ἀγριο θηρίο καὶ νὰ λένε μὲ φρίκη κι' ἀποτροπιασμό:

— Αὐτὴ δὲν εἶνε γυναῖκα, εἶνε μιὰ αἰμοβόρος τίγρις!

Κι' ὡστόσο δὲν λένε καμμιά ὑπερβολή. Οἱ ἄνθρωποι καὶ πρὸ πάντων ἡ γυναῖκες ἔχουν τὶς ἴδιες συνήθειες καὶ τὰ ἴδια ἐνστικτα μιᾶς τίγρεως. Ἀκόμη ἔχουν καὶ κοινὰ χαρακτηριστικὰ ποῦ πείθουν καὶ τὸν πιὸ ἄπιστο γι' αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θυμώνετε καὶ νὰ διαμαρτύρεσθε. Θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε μὲ ἀπλότητα καὶ ἡσυχία τὰ πράγματα καὶ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ τὰ καταλάβετε.

Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ προβλήματα τῆς ζωολογίας, ἔχουν παρατηρήσει ὅτι τὰ ζῶα διαίρονται σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίες: Στὴν πρώτη ἀνήκουν ἐκεῖνα ποῦ χρησιμοποιοῦν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος τους καὶ ποῦ τὰ ἔχουν ὅλα ἐξ ἴσου ἰκανὰ γιὰ νὰ τὰ βοηθοῦν στὴν εὕρεσι τῆς τροφῆς των καὶ στὰ ὁποῖα ἡ ὄσφρησις εἶνε ἐκεῖνη ποῦ κανονίζει τὰ πάντα. Μὲ τὴν ὄσφρησι ἀνακαλύπτουν τὸ θῦμα τους, μὲ τὴν ὄσφρησι προαισθάνονται τὸ πλησίασμα ἐνός ἐχθροῦ των καὶ μὲ τὴν ὄσφρησι πάλιν εὐρίσκουν τοὺς συντρόφους των. Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία ἀνήκουν τὰ σκυλιὰ, ἡ γάτες, τ' ἄλογα κ. ἄ.

Στὴ δευτέρη κατηγορία ἀνήκουν τὰ ζῶα στὰ ὁποῖα καμμιά ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις δὲν εἶνε ἀνώτερη καὶ μάλιστα ἔχουν καὶ ὀρισμένες ἀτέλειες. Τὰ μάτια τους, παραδείγματος χάριν, δὲν βλέπουν καὶ τὰ δυὸ τὸ ἴδιο. Τὸ ἓνα βλέπει καλύτερα ἀπὸ τ' ἄλλο. Ἐπίσης δὲν ἀκοῦν τὸ ἴδιο καὶ ἀπὸ τὰ δύο αὐτιά καὶ τοὺς εἶνε δύσκολο νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ τὰ δυὸ χέρια τους. Πάντα τὸ δεξιὸ εἶνε πιὸ εὐκίνητο καὶ πιὸ εὐχρηστο ἀπὸ τ' ἀριστερό. Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία ἀνήκουν οἱ ἄνθρωποι, ἡ τίγρις κ. ἄ. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ παρατήρησις μὲ ὠδήγησε νὰ φθάσω στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ τίγρις ἔχουν τὰ ἴδια κοινὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα καὶ ὅτι ἀνήκουν στὴν ἴδια οἰκογένεια! Γιατὶ καὶ ἡ τίγρις πράγματι, ἔχει τὶς ἴδιες ἀτέλειες τῶν ἀνθρώπων. Ἐχει ἀκόμη καὶ τὸν ἴδιο τρόπο τοῦ σκέπτεσθαι! Οἱ κυνηγοὶ τῶν θηρίων τῆς ζούγκλας ἀναφέρουν πάντῃ μὲ θαυμασμό ἓνα σωρὸ περιπέτειες τίγρεων, ἡ ὁποῖες κατῶρθωσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὶς παγίδες τους σάν ἔξυπνοι ἄνθρωποι.

Αὐτὸ ἐξηγεῖται εὐκολώτατα. Ἡ τίγρις, ὅπως σᾶς εἶπαμε, δὲν χρησιμοποιεῖ μόνον τὴν ὄσφρησί της, ὅπως ὁ σκύλος, ἡ γάτα, ἡ τ' ἄλογο, καὶ δὲν ὀδηγεῖται μόνον ἀπὸ τὸ ἐνστικτό της, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖ τὴν ὄρασι, τὴν ἀκοή, τὴν ἀφή, συνδυασμένες μὲ τὸ μυαλό της! Κάνει δηλαδὴ σάν ἓνας ἔξυπνος ἄνθρωπος. Θέλετε μήπως ἓνα παράδειγμα; Ὅριστε το:

Σὲ μιὰ ζούγκλα τῆς Ἀφρικῆς τρεῖς Ἀγγλοὶ κυνηγοὶ ἀγρίων θηρίων εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν οἰκογένεια μιᾶς τίγρεως. Ἐσπευσαν φυσικὰ κοντὰ στὰ περάσματα τῶν θηρίων νὰ ἀνοίξουν

βαθεῖς λάκκους, νὰ τοὺς σκεπάσουν μὲ κλαδιὰ καὶ κάθησαν ὑπομονετικὰ περιμένοντας τὴν ἀφιξί τῶν τίγρεων. Πράγματι ἐκεῖνες θῆγαν ἀπὸ τὴ φωλιὰ τους σ' ἀναζήτησι τροφῆς. Μόλις ὁμως φτάσαν κοντὰ στὶς παγίδες, στάθηκαν διστακτικὲς, γύρισαν καὶ κύτταξαν προσεχτικὰ γύρω τους, βεβαιώθηκαν ὅτι κάτι τὸ ἀσυνήθιστο εἶχε συμβῆ καὶ γύρισαν στὴ φωλιὰ τους γιὰ νὰ προφυλάξουν τὰ παιδιὰ τους. Κι' ἀλήθεια, τὰ πῆραν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πῆγαν νὰ τὰ κρύψουν σὲ πιὸ ἀσφαλὲς μέρος. Ἐπειτα ἡ ἀρσενικὴ τίγρις θῆγε μόνη της στὸ κυνήγι. Βρέθηκε φυσικὰ πάλι κοντὰ σὲ μιὰ παγίδα. Μὰ δὲν πῆδηξε ἀπὸ πάνω της ὅπως θὰ ἔκανε κάθε ἄλλο ζῶο, ἀλλὰ ἔκανε μὲ προσοχὴ τὴ βόλτα της καὶ ἔτσι γλύτωσε τὴν αἰχμαλωσία. Οἱ κυνηγοὶ τότε ἀναγκάστηκαν ν' ἀκολουθήσουν τὶς συμβουλὲς τῶν ἰθαγενῶν. Ἐπρεπε νὰ ζαλίσουν δηλαδὴ τὴν τίγρι, νὰ τὴν κάνουν νὰ πᾶψη νὰ σκέφτεται καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάσουν νὰ πέση στὴν παγίδα. Καὶ πράγματι κύκλωσαν ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἄρχισαν νὰ κάνουν δαιμονισμένο θόρυβο καὶ νὰ πυροβολοῦν. Ἡ τίγρις μὲ ἀγρίου θυρυθμοὺς λύσσασ ἔτρεχε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἰδῆ αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς της γιὰ νὰ τοὺς κατασπαράξη. Ἐτσι ἔξεχασε τὶς παγίδες, ἔπαψε νὰ εἶνε προσεχτικὴ καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἔπεσε σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς καὶ αἰχμαλωτίσθηκε.

Μὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν τελειώνει δῶ πέρα. Ἡ θηλυκὴ τίγρις, ἡ ὁποία ἀπὸ τοὺς θυρυθμοὺς τοῦ συντρόφου της εἶχε ἀντιληφθῆ τί συμβαίνει, ἔσπευσε σὲ βοήθειά της. Τὴν ὥρα δὲ ποῦ οἱ κυνηγοὶ εἶχαν τὸ θηρίο ἀπὸ τὸ λάκκο, τοὺς ἐπετέθη, τοὺς κατασπαράξε κι' ἔτσι ἔδωσε εὐκαιρία στὸ σὺντροφό της νὰ τοὺς ξεφύγῃ!

Ὁ διάσημος κυνηγός Μπάρτον πάλι ἀναφέρει τὰ ἐξῆς στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του: «Ὅσες φορές κυνηγοῦσα τίγρεις, εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι κυνηγῶ ἄνθρώπους! Αὐτὰ τὰ θηρία ἔχουν μιὰ καταπληκτικὴ ἔξυπνάδα καὶ θὰ ἔλεγα ὅτι μάντευαν τὴ σκέψι μου κι' ὅτι ἔκαναν τοὺς ἴδιους μὲ μὲνα συλλογισμοὺς. Ἐτσι ἐλάχιστες φορές μὲ βοήθησε στὴ σύλληψί τους ἡ ἐπιτηδειότης μου. Περισσότερο ἔκανα χρῆσι τοῦ ὄπλου μου παρά τοῦ μυαλοῦ μου.»

Ὁ ἴδιος ἐπίσης διηγεῖται ὅτι ἡ τίγρις μόλις πλησιάσῃ κοντὰ στὸν ἐχθρό της, ἀντιλαμβάνεται τὸν κίνδυνο ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος. «Μιὰ μέρα, γράφει ὁ Μπάρτον, ἀναπαύομαι μὲ τὸν σὺντροφό μου ὕστερα ἀπὸ μιὰ κοπιαστικὴ πορεία ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων. Κατάκοποι ὅπως εἴμαστε, δὲν μιλοῦσαμε καὶ δὲν κάναμε κανένα θόρυβο. Μένουμε ἔτσι ἀκίνητοι, ὅταν ἀκούστηκαν νὰ σπᾶνε σ' ἀπόστασι τριάντα μέτρων ἀπὸ μᾶς τὰ κλαδιὰ καὶ ξαφνικὰ παρνατο φυσικὰ νὰ πάρουμε τὰ ὄπλα μας καὶ ν' ἀμυνθοῦμε. Δὲν εἶχαμε καιρὸ. Προτιμήσαμε λοιπὸν νὰ μείνουμε ἀκίνητοι, σφίγοντας τὰ μαχαίρια μας. Ἡ τίγρις ὅταν μᾶς ἀντελήφθη, στάθηκε διστακτικὴ, μᾶς περιεργάσθηκε, θυρυθήθηκε ἀπειλητικὰ καὶ συνέχισε τὸ δρόμο της, βέβαιη ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐνωχλοῦσαμε!...»

Ἡ τίγρις ἐπίσης, ὅπως ὁ ἄνθρωπος, προσελκύεται ἀπὸ τὰ ὄμορφα ἀρώματα! Διηγεῖται δὲ ὁ Μπάρτον τὴν ἐξῆς σχετικὴ, ὅσο καὶ παράδοξη ἱστορία:

—Μιὰ φορὰ ἡ ἀγαπημένη τοῦ χαρεμιοῦ ἐνός μαχαραγιᾶ παρεκάλεσε τὸν πλούσιο σὺζυγό της νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ κυνήγι. Ἐκεῖνος δέχθηκε κ' ἡ ὄμορφη Ἰνδὴ στολίσθηκε μὲ μεγαλοπρέπεια, ἔβαλε πάνω της τὰ πιὸ ἀκριβὰ ἀρώματα καὶ τὴν ὀρισμένη ὥρα ξεκίνησαν γιὰ τὸ παρθένο δάσος. Ἀπ' ὅπου ὁμως περνοῦσαν, ὁ ἀέρας ἀρωματίζονταν. Καὶ τότε συνέβη τὸ ἐξῆς καταπληκτικὸ πρᾶγμα: Πολλὲς τίγρεις προσελκυόμενες ἀπὸ τ' ἀρώματα τῆς πριγκήπισσας, ἄρχισαν ν' ἀκολουθοῦν τὸν καραβάνι, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν κίνδυνο ποῦ

(Συνέχεια στὴν σελίδα 44)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ ἓνας κυνηγός στὸν ἄλλο: Κατέβη μιὰ στιγμή, σὲ παρακαλῶ, Τζᾶκ, καὶ πάρε μου τὸ καπέλλο, γιὰτὶ θὰ πάθω ἀπὸ ἡλίασι...